

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Συγγραφέας του μπεστ σέλερ ΑΓΑΠΩ ΘΑ ΠΕΙ ΧΑΝΟΜΑΙ

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΡΆΛΛΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 20.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΡΆΛΛΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κόκκινο κοράλλι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Κατερίνα Δημοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CRI books

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2011, 20.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-903-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΡΆΛΛΙ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Για ενηλίκους

Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης, Εκδόσεις Μίνωας, 2005
Μην πιστεύεις στην αλήθεια, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2007
Βαθύ Γαλάζιο, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2008
Νομίζεις ότι τελείωσε; Κάνεις λάθος, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2009

**Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
επίσης τα βιβλία της για παιδιά:**

Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί, 2008
Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008
Ένα καινούριο ξωάκι, 2008
Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010
Η Ντανιέλα λέει όχι, 2010
Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010
Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο παστίτσιο, 2010
Ένα θαύμα για την Αλίκη, 2010

**Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί
επίσης το βιβλίο της για ενηλίκους:**

Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010

*Σε όσους αναζητούν
το πραγματικό νόημα της αλήθειας...*

*Μα τώρα το μεροκάματο τέλεψε, μαζεύω τα σύνεργά μου,
ας έρθουν άλλοι σβώλοι χώματα να συνεχίσουν τον αγώνα,
είμαστε, εμείς οι θνητοί, το τάγμα των αθανάτων,
κόκκινο κοράλλι το αίμα μας, και χτίζουμε απάνω
στην άβυσσο ένα νησί.*

*Χτίζεται ο Θεός, έβαλα κι εγώ το δικό μου κόκκινο
πετραδάκι, μια στάλα αίμα, να τον στερεώσω, να μη χαθεί,
να με στερεώσει, να μη χαθώ, έκαμα το χρέος μου.
Έχετε γεια!*

«Αναφορά στον Γκρέκο», ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Αλήθειας λέξεις...

Γεννιόμαστε και παίρνουμε το μονοπάτι της ζωής αμάθητοι ακόμα. Στηριζόμαστε στους άλλους, μαθαίνουμε από τους άλλους, τους μιμούμαστε. Τους γονείς μας πρώτα από όλα, τους φίλους μας, την κοινωνία. Κι είμαστε αθώοι, αμάθητοι και ρουφάμε τα πάντα γύρω μας, αγκαλιάζουμε τα λόγια των άλλων.

Τα λόγια των άλλων...

Τα θεωρούμε όλα αλήθεια. Πάνω σ' αυτά τα λόγια, τα δικά τους λόγια και τη λογική τους, στηριζόμαστε για να φτιάξουμε τη δική μας κοσμοθεωρία, για να χτίσουμε την προσωπικότητά μας.

Κι αν αλλάζουμε λιγάκι στο διάβα μας, είναι γιατί προσπαθούμε να ισορροπήσουμε ανάμεσα στα τόσα πρέπει και στα δικά μας όνειρα, τις δικές μας επιθυμίες, αυτές που νανουρίζει το υποσυνείδητό μας. Και δημιουργούμε ένα «εγώ», τον ίδιο μας τον εαυτό, και ξεκινάμε κι εμείς τη ζωή ως γονείς, ως φίλοι, ως άνθρωποι που παλεύουν για το καλό της κοινωνίας.

Είναι όμως έτσι;

Άραγε μας έχουν πει την αλήθεια;

Κι αν ανακαλύψουμε κάποια στιγμή πως μας είπαν ψέματα; Τότε τι συμβαίνει; Πόσο διαταράσσεται η συναισθηματική μας ισορροπία, τι παθαίνουμε όταν γκρεμίζεται ολόκληρος ο κόσμος κάτω από τα πόδια μας, όταν νιώθουμε απροστάτευτοι σε έναν άνεμο αντάρτη, όταν όλα γύρω μας είναι ένα ψέμα;

Είναι τόσο δύσκολη η αλήθεια σ' αυτή τη ζωή. Η αλήθεια πονάει. Γι' αυτό και μας την κρύβουν.

Για το καλό μας.

Για να μη στενοχωρηθούμε.

Γιατί έτσι τους συμφέρει.

Οι γονείς, οι συγγενείς, οι φίλοι, οι γνωστοί, οι εργοδότες, οι πολιτικοί, τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, η ίδια η κοινωνία, ο καθένας έχει τον δικό του λόγο να κρύψει μια αλήθεια. Και τότε νιώθουμε συντετριμμένοι. Νιώθουμε πως μας κοροΐδευαν. Νιώθουμε θυμό, οργή, θλίψη, απογοήτευση...

Μέχρι που έρχεται και η δική μας σειρά να πούμε ψέματα. Αθώα ή όχι, δεν έχει σημασία. Κι αναρωτιόμαστε μήπως τελικά η μόνη αλήθεια της ζωής μας είναι πως δεν υπάρχει απόλυτη αλήθεια, όπως τόνισε ο Νίκος Καζαντζάκης, ή μήπως η αλήθεια είναι ζήτημα άποψης, όπως είπε ο Στρατής Μυριβήλης.

Δύσκολο θέμα η αλήθεια.

Πονάει. Καίει ολόκληρη... Ζεματάει. Μπορούν να γραφτούν βιβλία για χάρη της και να μην καταλήξουν σε κανένα συμπέρασμα.

Μήπως γιατί η αλήθεια είναι τελικά ζήτημα προσωπικό;

Πληγώνει όμως η απουσία της, στιγματίζει ζωές...

Το ξέρω, το έχω ζήσει, το έχω βιώσει. Σ' αυτό το βιβλίο, με δεικανίκι πολύτιμο την αγάπη, προσπάθησα να ξεορκίσω την αλήθεια. Προσπάθησα να βουτήξω στα βαθιά, απάτητα νερά της θάλασσάς της.

Γιατί με πόνεσε κι εμένα η απουσία της όταν ήμουν μικρή. Σαν τη Μελίνα, μια από τις ηρωίδες του βιβλίου, περιμένα κι εγώ να γυρίσει κοντά μου η μητέρα μου. Την είχα ανάγκη, απόλυτη ανάγκη. Κι εκείνη δε γυρονούσε.

Γιατί δεν ήξερα την αλήθεια...

Άραγε πρέπει να λέμε την αλήθεια στα παιδιά; Ως παιδαγωγός, είμαι απόλυτη σ' αυτό. Πιστεύω ακράδαντα πως πρέπει να λέμε πάντα την αλήθεια στα παιδιά. Για το στιδήποτε. Κι ας πονέσουν. Κι ας στενοχωρηθούν.

Φοβάμαι το ψέμα που λέγεται για χάρη μου.

Φοβάμαι την αλήθεια που κρύβεται για χάρη μου.

Χάρη κάνουμε στα παιδιά μας όταν τους λέμε την αλήθεια. Όταν την ανακαλύψουν μόνο τους, δε θα πονέσουν απλά, θα διαταραχτεί η ψυχική τους ισορροπία. Θα πληγωθούν, θα αλλάξουν τρόπο συμπεριφοράς, θα κλονιστεί η σχέση που έχουμε χτίσει μαζί τους. Η εμπιστοσύνη του παιδιού στο γονέα είναι πολύτιμη. Πάνω της χτίζονται η αυτοπεποίθησή του, τα πιστεύω του. Εμείς είμαστε το παράδειγμά του, το παιδί μάς μιμείται. Αν μας ακούσει έστω και μια φορά να λέμε ψέματα, θα κάνει το ίδιο. Ακόμα κι αθώα να είναι τα ψέματά μας, το παιδί μάς πιστεύει. Πληγώνεται ψυχικά, εμφανίζει φοβίες κι ανασφάλειες που κάνουν πολλά χρόνια να περάσουν, ο συναισθηματικός του κόσμος περιπλέκεται. Και μετά απογοητεύεται, δεν μπορεί να καταλάβει γιατί του είπαμε ψέματα, σταματάει να μας εμπιστεύεται, γίνεται καχύποπτο.

Αδίκος φόβος, άδικη αγωνία... Κι όμως το παιδί έτσι σκέφτεται. Αν είναι υιοθετημένο, δεν του το κρύβουμε. Υπάρχει πιο γλυκός όρος από «παιδί της καρδιάς»;

Αν έχει πεθάνει ο ένας γονέας, δεν του το κρύβουμε. Θα πενηθήσει... ναι, όμως θα στηριχτεί πάνω στην αγάπη και την ασφάλεια που του παρέχουμε για να ξεπεράσει το θρήνο του, θα χτίσει την προσωπικότητά του πάνω στην αλήθεια.

Όταν όλα γύρω μας είναι ένα ψέμα, πώς είναι δυνατόν να προχωρήσουμε; Θα σπάσει κάποτε το μπαλόνι της ψευδαίσθησης και θα προσγειωθούμε απότομα στο έδαφος.

Είναι πολλές φορές όμως που χρειάζεται να πούμε ψέματα. Χρειάζεται άραγε; Μήπως δεν είναι ανάγκη να λέμε όλη την αλήθεια, αλλά ό,τι λέμε να είναι αλήθεια; Πιστεύω πως σήμερα που η ζωή έχει δυσκολέψει τόσο πολύ, από όλες τις απόψεις, η αλήθεια είναι κάτι περισσότερο από πολύτιμη.

Είναι επιβεβλημένη.

Πίστευα πάντα πως η αγάπη είναι ό,τι πιο σημαντικό υπάρχει στον κόσμο. Μέχρι που μια αναγνώστριά με ρώτησε αν η αλήθεια είναι πιο σημαντική. Γιατί, αν δεν υπάρχει αλήθεια, πώς είναι δυνατόν να υπάρχει αγάπη; Και με προβληματίσε.

Υπάρχει άραγε αγάπη χωρίς αλήθεια; σκέφτηκα. Κι αν υπάρχει, μπορεί να επιβιώσει; Όταν ξεφουσκώσουν τα μπαλόνια των ψευδαισθήσεων, στεριώνει η αγάπη;

Ξεκίνησα το ταξίδι της ανακάλυψης πιάνοντας σφιχτά από το χέρι τον Δημήτρη, έναν από τους ήρωες του βιβλίου Αγαπώ θα πει χάνομαι, για να με βοηθήσει να προχωρήσουμε σε μονοπάτια αγάπης, για να χειριστούμε μαζί την αλήθεια και το ψέμα. Έτσι γεννήθηκε το Κόκκινο Κοράλλι.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας παλεύει για την αλήθεια, το αληθινό της νόημα, το πόσο επηρεάζει τις σχέσεις μας σε όλα τα επίπεδα.

Ο Δημήτρης, η Αλεξία, ο Οδυσσέας, η Μελίνα χάνονται μέσα σε ένα λαβύρινθο πλημμυρισμένο ψέματα. Κι ο καθένας παλεύει όπως του ορίζει η μοίρα του, άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο. Προσπαθούν όμως όλοι να ανακαλύψουν τον εαυτό τους, τα φωτεινά μονοπάτια της ζωής τους, όπως κάνουμε όλοι μας. Γίνονται μάρτυρες μιας αλήθειας που σημαδεύει τη ζωή τους, μιας αλήθειας που τελικά μπορεί και να τους οδηγήσει στο φως της αγάπης ή της αυτοθυσίας...

Χρωστάω για άλλη μια φορά ένα μεγάλο ευχαριστώ στον αείμνηστο Νίκο Καζαντζάκη. Τα λόγια τα δικά του έγιναν και πάλι τίτλος του βιβλίου μου.

Γράφοντας για την αλήθεια, δε σας το κρύβω... δάκρυσα αρκετές φορές.

Πίστευα πως ο δρόμος θα ήταν σύντομος, αλλά δεν ήταν.

Γιατί ποτέ ο δρόμος της αλήθειας δεν είναι σύντομος.

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Οι σειρήνες των περιπολικών ούρλιαζαν, σκίζοντας με εκκωφαντικό θόρυβο την ησυχία της νύχτας. Ένα μοντό ξημέρωμα ήταν έτοιμο να διαδεχτεί δειλά δειλά το σκοτάδι. Τα αγριεμένα περιπολικά κυνηγούσαν με μανία μια μοτοσικλέτα. Ήταν 5:10 το πρωί, Απρίλιος μήνας, και το πρώτο αχνό φως δεν ήταν αρκετό να «σβήσει» τα φώτα των δρόμων, τις φωτεινές επιγραφές, τους προβολείς από τα ελάχιστα αυτοκίνητα που διέσχιζαν βαριεστημένα την Ακαδημίας. Πέντε περιπολικά κυνηγούσαν μία μοτοσικλέτα.

Ήταν ένα ανελέητο κυνηγητό.

Ξαφνικά, από το πουθενά, ένα γκριζο αυτοκίνητο, μια Μερσεντές, άρχισε να τρέχει κολλητά με τα περιπολικά, στρίβοντας μαζί τους δεξιά στη Βασιλίσσης Σοφίας. Ένα από τα μαύρα φιμέ τζάμια της κατέβηκε, και το έμπειρο γαντοφορεμένο χέρι που ξεπρόβαλε άνοιξε πυρ εναντίον της μοτοσικλέτας. Ο οδηγός της, με κινήσεις αιλουροειδούς, ξέφυγε από τα πυρά, μαρσάρισε έξω από τα κλειστά ανθοπωλεία, έστριψε στην Αμαλίας και πέρασε μπροστά από τον Άγνωστο Στρατιώτη με μεγάλη ταχύτητα. Οι αστυνομικοί αιφνιδιάστηκαν από τους πυροβολισμούς, ειδοποίησαν με τον ασύρματο το κέντρο, γύρεψαν εντολές, κάλεσαν ενισχύσεις.

Η Μερσεντές ανέπτυξε ταχύτητα, έτρεχε τώρα κι εκείνη σφαίρα στη λεωφόρο Αμαλίας, προχώρησε προς τη Συγγρού. Τα περιπολικά χωρίστηκαν. Δύο από αυτά άρχισαν να την καταδιώκουν...

Η μοτοσικλέτα, ίδια αστραπή, συνέχισε την ξέφρενη πορεία της. Κόντεψε να συγκρουστεί με ένα τζίπ που της έκοψε για μια στιγμή το δρόμο κι ύστερα ανέπτυξε ταχύτητα, πέρασε μπροστά από την Πύλη του Αδριανού, έστριψε απότομα και χάθηκε στα στενά της Πλάκας.

Ο υπαστυνόμος Δημήτρης Νικολόπουλος ανακάθισε όλο νεύρα στη θέση του συνοδηγού του πρώτου περιπολικού, δάγκωσε τα χείλια του κι έδωσε εντολή στον οδηγό του να συνεχίσει να κυνηγάει τη μοτοσικλέτα στο λαβύρινθο των στενών της Πλάκας. Η αδρεναλίνη του βρισκόταν στο ζενίθ της. Οι παλμοί της καρδιάς του χτυπούσαν άτακτα. Έπρεπε να τον συλλάβουν αυτό τον αλήτη! Έπρεπε. Θα ξεκαθάριζαν τόσο πολλά. Θα άνοιγε ο ασκός του Αιόλου. Και θα ξερνούσε αλήθειες τρομαχτικές.

Την ώρα που το περιπολικό του χωνόταν στους μικρούς δρόμους της Πλάκας ακολουθώντας τη μοτοσικλέτα, ο οδηγός της άλλαξε γνώμη. Έκανε απότομη στροφή κι εμφανίστηκε ξαφνικά, ίδιος ο διάολος με την κατάμαυρη δερμάτινη φόρμα του και το μαύρο γυαλιστερό κράνος, μπροστά στα μάτια του Δημήτρη. Σε κλάσματα δευτερολέπτου ανέβηκε στο πεζοδρόμιο κολλητά στο περιπολικό και πέρασε και πάλι σφαίρα από δίπλα του, χαρίζοντάς του την εξάτμισή του.

Ο Δημήτρης δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Βλαστήμησε και έδωσε εντολή στον οδηγό του να βρει τρόπο να στρίψει το αυτοκίνητο. Ύστερα ειδοποίησε με τον ασύρματο τα άλλα περιπολικά.

Η μοτοσικλέτα πετάχτηκε και πάλι στην Αμαλίας τρέχοντας αντίθετα από την κατεύθυνση του δρόμου, αφήφώντας τα άλλα αυτοκίνητα που έρχονταν καταπάνω της, κι έστριψε στην Όθωνος. Ήταν τέτοια η ταχύτητά της, που το τιμόνι γλίστρησε από τα χέρια του οδηγού κι ο ίδιος τινάχτηκε ψηλά με φόρα και μετά καρφώθηκε στην άσφαλο, τσουλώντας μερικά μέτρα πάνω της.

Η Όθωνος ήταν έρημη εκείνη την ώρα. Ο οδηγός έμεινε λίγα λεπτά ακίνητος στην άσφαλο. Θαρρείς πως δεν ανέπνεε. Κι ύστερα σηκώθηκε με πολύ κόπο, προχώρησε ως τη μηχανή του, τη σή-

κωσε και κάθισε και πάλι στη σέλα. Από το δεξί του χέρι έτρεχε αίμα. Δεν τον ένοιαξε. Τα ελάχιστα λεπτά όμως που χρειάστηκε για να ανέβει και πάλι στη μοτοσικλέτα του ήταν αρωκετά. Βρέθηκε περικυκλωμένος από δύο περιπολικά.

Ένα τρίτο, το περιπολικό του Δημήτρη, μόλις που εμφανιζόταν στην Όθωνος. Οι αστυνομικοί βγήκαν από τα αυτοκίνητα κρατώντας τα όπλα τους, προσπάθησαν να καλυφτούν πίσω από τις ανοιχτές τους πόρτες.

Ο οδηγός της μοτοσικλέτας τούς κοιτούσε ατάραχος.

«Ψηλά τα χέρια! Συλλαμβάνεσαι!» φώναξε ένας από τους αστυνομικούς.

Ο οδηγός δεν έδωσε καμία σημασία στα λόγια του. Σήκωσε αργά το πόδι του, το ζύγιασε και πάτησε με δύναμη το πεντάλ. Τα χέρια του έσφιξαν το τιμόνι. Μαρσάρισε σκληρά.

Ο Δημήτρης πετάχτηκε έξω από το περιπολικό του κι άρχισε να τρέχει προς την κατεύθυνση της μηχανής με το όπλο στο χέρι.

Η μοτοσικλέτα μαρσάρισε ακόμα περισσότερο, αλλά δεν κουνήθηκε χιλιοστό.

«Ούτε να το διανοηθείς, μάγκα!» φώναξε ο Δημήτρης και προχώρησε προς τη μοτοσικλέτα, κρατώντας με τα δυο του χέρια το όπλο μπροστά από το σώμα του.

Ο οδηγός τον κοίταξε.

Σκεφτόταν.

Τι θα μπορούσε να κάνει;

Καμιά δεκαριά όπλα ήταν στραμμένα εναντίον του.

Κι ένας αστυνομικός ερχόταν καταπάνω του.

Να τους ξέφευγε; Ναι. Αλλά πώς;

Δεν υπήρχε λύση. Σε εκείνα τα ελάχιστα δευτερόλεπτα ελευθερίας που του απέμεναν, συνειδητοποίησε πως όλα είχαν τελειώσει. Δεν είχε καμιά εναλλακτική. Έπρεπε να παραδοθεί.

Έπρεπε.

Έσβησε τη μηχανή. Μειιάς ο δρόμος παραδόθηκε και πάλι στην ησυχία του. Κι ήταν τέτοια η ησυχία και η ένταση της στιγ-

μής, που το μόνο που ακουγόταν ήταν η λαχανιασμένη του ανάσα.

Ο Δημήτρης κατάλαβε πως ο οδηγός της μοτοσικλέτας ήταν έτοιμος να παραδοθεί. Όλα είχαν τελειώσει. Τον είχαν πετύχει τον αλήτη!

«Ψηλά τα χέρια!» του φώναξε άγρια και προχώρησε κι άλλο. Τώρα απείχε μονάχα δέκα βήματα από τη μοτοσικλέτα.

Ο οδηγός, όποιος κι αν ήταν αυτός, τον κοίταξε μέσα από το κράνος του.

Ύστερα με αργές αλλά αποφασιστικές κινήσεις έβγαλε το κράνος. Και σήκωσε ψηλά τα χέρια...

Ο Δημήτρης απείχε τώρα μόλις δυο βήματα. Δύο μονάχα βήματα. Ξαφνικά κατάλαβε πως δεν μπορούσε να προχωρήσει άλλο. Ο εγκέφαλός του δεν μπορούσε να δώσει διαταγή στα πόδια του. Ήταν αδύνατον. Είχε κοκαλώσει.

Ο οδηγός της μοτοσικλέτας δεν ήταν άντρας. Ήταν μια κοπέλα. Ήταν η... Όχι, δεν ήταν δυνατόν! Δεν μπορούσε να είναι!

Την κοίταξε καλύτερα.

Ο δρόμος δεν ήταν αρκετά φωτισμένος, όμως σε αυτά τα δέκα λεπτά της αμείλικτης καταδίωξης είχε ξημερώσει για τα καλά.

Και το πρόσωπο της γυναίκας φαινόταν ολοκάθαρα. Ξεροκατάπιε. Νόμισε πως του κόπηκε η αναπνοή.

Η κοπέλα δεν κουνήθηκε. Τον κοίταζε κι αυτή ατάραχη.

Ήταν φαντασιώσή του ή τα μάτια της είχαν βουρκώσει;

Κατέβασε το όπλο του.

«Ε! Τι κάνεις; Τρελάθηκες;» του φώναξε ένας συνάδελφός του, που βρισκόταν από πίσω του.

Ο Δημήτρης έκανε ένα ακόμα βήμα. Κι άλλο ένα.

Με δυσκολία.

«Εσύ!» είπε μονάχα στην κοπέλα.

Κι η φωνή του ήταν γεμάτη οργή, πίκρα, πόνο...

Δημήτρης

*Είμαστε υπολείμματα ενός παρελθόντος που μας κνη-
γάει ανελέητα. Θύματα μιας αλήθειας που δεν ειπώθηκε...*

Ενα πανέμορφο ολόγυμνο γυναικείο κορμί. Σμιλεμένο
 λες από το χέρι κάποιου ταλαντούχου γλύπτη. Το χά-
 δεψα με τα μάτια μου και μετά έριξα μια ματιά και στο
 γαληνεμένο πρόσωπο με τα κλειστά μάτια που ήταν ακουμπι-
 σμένο στο μαξιλάρι δίπλα μου. Η γυναίκα της ζωής μου ανέπνεε
 ήρεμα, παραδομένη στα όνειρά της.

Η γυναίκα της ζωής μου...

Έτσι ήταν ή έτσι ήθελα να πιστεύω; Υπήρχε διαφορά; Η γυ-
 ναίκα που ήταν ξαπλωμένη δίπλα μου, που κοιμόταν σαν μωρό,
 που μου εμπιστεύτηκε τη ζωή της ολόκληρη, ήταν η γυναίκα που
 αγαπούσα... Ήταν; Κι αν ήταν, γιατί δεν μπορούσα να ξαπλώ-
 σω κι εγώ ήρεμος δίπλα της, να χαθώ σε όνειρα τρυφερά, ανέ-
 μελα, όπως κι εκείνη;

Χριστέ μου, τι ζοφερά παιχνίδια που παίζει το μυαλό μας!

Ήταν τρεις η ώρα τα ξημερώματα και δεν μπορούσα να κλεί-
 σω μάτι. Ήταν τρεις τα ξημερώματα και το μόνο που μπορού-
 σα να κάνω ήταν να κοιτάζω το γυμνό αγαπημένο κορμί δίπλα
 μου, να χάνομαι στις σκέψεις μου και να κλωθογυρίζω σε ανα-
 μνήσεις, απωθημένα, εμπειρίες τραγικές. Κι όλο να φορτώνω τη
 σκέψη με το παρελθόν μου, το πρόσφατο παρελθόν μου. Κι όλο
 να μην μπορώ να καταλάβω πώς ακριβώς αισθανόμουν.

Μα γιατί ένιωθα τόσο μπερδεμένος; Και γιατί έπρεπε να τα
 αναλύω όλα; Είχα βαρεθεί πια τον εαυτό μου! Το να παριστάνω

τον ντετέκτιβ στη δουλειά ήταν μια χαρά, αστυνομικός ήμουν άλλωστε. Γι' αυτό με πλήρωναν, αυτό ήταν το επάγγελμά μου. Αλλά το να προσπαθώ να εξηγήω τα πάντα στις διαπροσωπικές μου σχέσεις, ε, αυτό ήταν αρρώστια. Ξέχασέ τα όλα, Δημήτρη! Βγάλ' τα από μέσα σου, που να πάρει! Ζήσε μόνο το παρόν! Ζήσε!

Ξέχνα!

Αλλά πώς ήταν δυνατόν να ξεχάσω;

Βλαστήμησα από μέσα μου τον εαυτό μου κι όλες του τις ανασφάλειες, έκλεισα το λαμπατέρ στο κομοδίνο μου και σηκώθηκα όσο πιο αθόρυβα μπορούσα από το κρεβάτι. Τα βήματά μου με οδήγησαν στην κουζίνα. Ήπια ένα ποτήρι νερό και κάθισα σε μια καρέκλα.

«Δε θέλεις να κοιμηθείς, έτσι;» μονολόγησα. «Ωραία, καμιά αντίρρηση. Μην κοιμάσαι. Όμως αύριο στη δουλειά θα έχεις τα χάλια σου, μεγάλε! Θα χασμουριέσαι, θα βαρυνγκωμάς, θα...»

Ακούμπησα το κεφάλι μου στα χέρια μου... Έκλεισα τα μάτια. Βρισκόμουν στην Αθήνα για να διεκπεραιώσω τόσο σημαντικές δουλειές, είχα ένα σωρό προβλήματα να λύσω, κι όμως το μυαλό μου βουτούσε στα παιδικά μου χρόνια. Ταξιδεύει σε κλάσματα δευτερολέπτου το μυαλό, σε πάει όπου θέλει εκείνο, σε κάνει ό,τι θέλει. Όχι, δεν ήθελα να σκεφτώ πάλι. Όχι, δεν ήθελα να βουτηξώ στο παρελθόν. Έλεος. Δεν ήθελα. Αλλά δεν μπορούσα να κάνω κι αλλιώς...

Με θυμήθηκα δεκαοκτώ χρονών παλικάρι, να προσπαθώ να πείσω τον πατέρα μου για το δίκιο μου. Είχε θυμώσει που δεν ήθελα να κρατήσω και να επεκτείνω τις δικές του επιχειρήσεις στη Βραυρώνα, στα Μεσόγεια Αττικής. Είχε γίνει πυρ και μανία που προτιμούσα να σπουδάσω παρά να αναλάβω το τρανό, σύμφωνα με τη γνώμη του, οινοποιείο του. Ήθελε να βάλει οδοφράγματα τεράστια ενάντια στη θέλησή μου να γίνω δικηγόρος. Κι εγώ του είχα αντιμιλήσει. Αλλά έτσι δεν είναι οι νέοι; Ποιος μπορεί να τους δαμάσει, ποιος μπορεί να βάλει φρένο στην επιθυμία τους να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους;

Προσπαθούσε να με πείσει να σπουδάσω οινολογία ο πατέρας μου. Προσπαθούσα να τον κάνω να καταλάβει πως ήθελα να φύγω μακριά από το μέρος που είχα γεννηθεί και είχα μεγαλώσει. Να ρίξω μαύρη πέτρα πίσω μου, να μην ξαναδώ στα μάτια μου τα Μεσόγεια, τουλάχιστον μέχρι να ταξιδέψω, να γνωρίσω καινούργια μέρη, να γεμίσω εμπειρίες, να μορφωθώ, να γίνω δικηγόρος...

«Για ένα πράγμα θα πρέπει να είσαι σίγουρος», μου είχε τονίσει. «Πως θα μετανιώσεις πικρά γι' αυτή σου την απόφαση. Αλλά τότε θα είναι αργά, Δημήτρη».

Δε μετάνιωσα. Παρόλο που τελικά τα βήματά μου δε με οδήγησαν στη Νομική.

Ο πατέρας, ο κυρ Αλκιβιάδης πρέπει να λέω καλύτερα, με το αυστηρό παρουσιαστικό και το ακλόνητο πιστεύω πως πρέπει να κάνει τους ανθρώπους να σε φοβούνται για να σε αγαπάνε...

Πόσο λάθος είχε κάνει, πόσο μεγάλο λάθος...

Τελικά, ήθελα δεν ήθελα, κληρονόμησα την αγάπη του για τα κρασιά. Κληρονόμησα... Τι αστείο ρήμα! Τίποτα δεν κληρονόμησα εγώ από τον πατέρα μου. Γιατί απλούστατα δεν ήταν ο πατέρας μου. Και το μεράκι του για τα κρασιά το μιμήθηκα. Δε λένε πως τα παιδιά μιμούνται τους γονείς τους; Ή τουλάχιστον αυτούς που τα μεγαλώνουν και τους θεωρούν γονείς τους...

Ο κυρ Αλκιβιάδης... Καλή του ώρα. Είναι παράξενο, αλλά, καθώς μεγαλώνεις, αρχίζεις να βλέπεις αλλιώς τα πράγματα. Δε σε πονάνε πια και τόσο τα λόγια, τα έργα, οι πράξεις των ανθρώπων που στιγμάτισαν τη ζωή σου, όπως όταν ήσουν μικρός. Ιδιαίτερα όταν έχεις βρει μια άκρη, όταν έχεις έρθει αντιμέτωπος, έστω και με τραγικό τρόπο, με την αλήθεια. Και τώρα, που έκλεισα τα τριάντα τρία, νιώθω έτοιμος να συγχωρήσω όσους με πίκραναν πολύ όταν ήμουν παιδί. Κάλιο αργά παρά ποτέ δε λένε; Και τον κυρ Αλκιβιάδη τον έχω συγχωρήσει. Στο κάτω κάτω, ήταν και είναι ο πατέρας μου ή τουλάχιστον ο πατέρας που γνώρισα. Για τον κόσμο, ήμουν και είμαι

ο Δημήτρης Νικολόπουλος, γιος του Αλκιβιάδη και της Φιλιώς Νικολοπούλου...

Πήρα μια βαθιά αναπνοή και συνέχισα να ακολουθώ το μυαλό μου στο τρελό του ταξίδι. Θυμήθηκα ένα ηλιόλουστο απόγευμα στη Σαντορίνη. Ένα μόλις χρόνο πριν, έκανα βόλτα στον μικρό μου αμπελώνα, χαρούμενος για το απόκτημά μου. Αγκάλιαζα με τα μάτια μου τα μικρά φυτά, κοίταζα τα δικά μου αμπέλια, που είχαν εγκλιματιστεί μια χαρά στο σκληρό χώμα της θηραϊκής γης, και χαμογελούσα. Ήμουν χαρούμενος που είχα καταφέρει να κάνω πραγματικότητα το όνειρό μου, τη βαθιά λαχτάρα μου να συμμετέχω κι εγώ στην παραμυθένια διαδικασία παραγωγής του κρασιού.

«Δημήτρη, τι κάνεις, παιδί μου; Είσαι καλά;» με είχε ρωτήσει εκείνο το απόγευμα μια δυνατή φωνή κάπου ανάμεσα στα αμπέλια.

«Καλησπέρα, δάσκαλε!» απάντησα και χαμογέλασα στο καλοσυνάτο, ρυτιδιασμένο πρόσωπο του κυρ Λάμπρου, του συνταξιούχου δασκάλου.

Τα κτήματά μας συνόρευαν. Μόνο που τα δικά του ήταν φυτεμένα ελιές.

«Η κόρη μου, η Μαρία, σου στέλνει τους χαιρετισμούς της!» συνέχισε ο δάσκαλος. «Καιρό έχει να σε δει στο χωριό!»

«Να της πείτε και τα δικά μου χαιρετίσματα!» φώναξα και γονάτισα δίπλα σε ένα αμπέλι γεμάτο ολοστρόγγυλα καταπράσινα τσαμπιά.

Χάιδεψα απαλά ένα μικρό τρυφερό αμπελόφυλλο που έκανε κούνια παρέα με το δροσερό αεράκι, παίρνοντας ένα διάφανο ανοιχτοπράσινο χρώμα στο φως του ήλιου που έδυε. Χαμογέλασα.

Ήταν παράξενο, αλλά από τότε που είχα εγκατασταθεί στη Σαντορίνη χαμογελούσα πολύ συχνά... Κι εκείνη τη στιγμή το χαμόγελό μου κόντεψε να μετατραπεί σε γέλιο. Γιατί δεν υπήρχε πατέρας ανύπαντρης κόρης που να μη με ήθελε για γαμπρό του. Γιατί άραγε; Μήπως γιατί ένιωθαν ασφάλεια επειδή ήμουν

αστυνομικός; Μήπως νοιάζονταν για τον μικρό αλλά σταθερό μισθό του δημοσίου; Δεν μπορούσα να το εξηγήσω αλλιώς. Στο κάτω κάτω της γραφής, δεν ήμουν και κανένας Άδωνις. Ένας συνηθισμένος άντρας ήμουν. Μελαχρινός, ψηλός, αρκετά ψηλός θα έλεγα, αδύνατος, με γαλάζια μάτια. Τα μάτια αυτά ήταν το σήμα κατατεθέν μου. Παράξενα, ανοιχτά, πολύ ανοιχτά γαλάζια, σχεδόν ασπρογάλαζα. Εξωγήινο με φώναζαν οι συμμαθητές μου όταν πήγαινα σχολείο. Αλλά δε με πείραζε. Γιατί αυτά τα μάτια τα θεωρούσα μοναδικά. Όταν ήμουν μικρός, δεν τα είχα δει σε κανέναν άλλο άνθρωπο. Οπότε, μια και η διαφορετικότητά μου ήταν κάτι σπάνιο, κάτι μοναδικό, είχα εξοικειωθεί μαζί της.

Κατά τα άλλα, τίποτα το ιδιαίτερο. Ένας συνηθισμένος άντρας στα τριάντα τρία του χρόνια ήμουν όταν πήγα να εγκατασταθώ στη Σαντορίνη. Σίγουρα οι άνθρωποι στην εποχή μας, λόγω της οικονομικής κατάστασης της χώρας, θεωρούν πια ευκατάστατο όποιον έχει ένα σταθερό μηνιαίο εισόδημα. Αλλά εδώ μιλάω για επιδημία. Δεν τολμούσα να κοιτάξω κοπέλα στο δρόμο, να μιλήσω με κάποια στην Οία, στο Ημεροβίγλι, στα Φηρά, παντού στη Σαντορίνη, κι αμέσως διαδίδονταν τα νέα.

«Γιατί, βρε Δημήτρη μου; Γιατί καλοκοιτάξεις τη Μερόπη; Δε σου αρέσει η ανιψιά μου η Κατερίνα; Μια χαρά κοπέλα είναι! Και πόσο της αρέσεις. Μου το είπε, βρε κοντό! Η Κατερίνα μου έχει μάτια μόνο για σένα. Άσε τις ξενέρωτες, παλικάρι μου, και ρίξε το βλέμμα σου σ' αυτές που αξίζουν πραγματικά», μου είχε πει ένα απόγευμα με παράπονο η Λουκία, μια από τις αμέτρητες φιλενάδες της αδελφής μου, της Ελίνας.

Α, η Ελίνα!

Η Ελίνα αποτελούσε και αποτελεί ένα τεράστιο κεφάλαιο της ζωής μου. Πρώτα από όλα είμαστε δίδυμοι. Χαίρομαι τόσο πολύ γ' αυτή, γιατί στη Σαντορίνη, στο δικό της το νησί, όπως το ονομάζει, τη λατρεύουν! Είμαι περήφανος που είναι αδελφή μου η Ελίνα. Πραγματική αδελφή μου. Είμαι περήφανος που κυλάει στις φλέβες μου το ίδιο αίμα με το δικό της. Που τα μάτια μας

μοιάζουν σαν δυο σταγόνες νερό. Η Ελίνα είναι ολόκληρη η οικογένειά μου. Εκείνη ήταν κοντά μου στις δύσκολες ώρες μιας αλήθειας πονεμένης. Εκείνη κι όχι εγώ. Παρόλο που εγώ είμαι άντρας. Βράχος ακλόνητος στάθηκε δίπλα μου η αδελφή μου. Βράχος που πάτησα πάνω του όταν με έριξαν ξαφνικά στα πιο σκοτεινά, τα πιο βαθιά νερά. Σε μια αλήθεια αδυσώπητη, που μπορούσε να με στείλει μεμιάς στο αβυσσαλέο κολαστήριο της ίδιας μου της ψυχής.

Ναι, κυρ Αλκιβιάδη μου. Πού θα πάει; Θα βρω κάποια στιγμή το θάρρος να σ' τα πω καταπρόσωπο αυτά που έγιναν... Κι ελπίζω να το βρω γρήγορα, να καταφέρω να σε αντικρίσω στα μάτια, εξαγνισμένος πια από την αλήθεια που με συνάντησε στο δρόμο μου, έτσι τυχαία. Θα σε αντικρίσω στα μάτια, γιατί δε σου κρατάω καμιά κακία πια. Κι ας ήσουν σκληρός μαζί μου και μαζί με τη μάνα μου, τη Φιλιά. Κι ας αγαπούσες τα αμπέλια σου περισσότερο κι από τον ίδιο σου το μοναχογιό. Η Ελίνα, η πραγματική μου αδελφή, αυτή που δεν έχεις γνωρίσει, ούτε πρόκειται να γνωρίσεις ποτέ σου, με έμαθε να συγχωρώ. Ναι, κυρ Αλκιβιάδη μου. Σ' το λέω για να ξέρεις πως όταν συγχωρείς έχεις κάνει το μεγαλύτερο βήμα για να αγαπήσεις τον εαυτό σου...

Και έτσι, για να χαρείς, μπορώ πολύ εύκολα να σου ομολογήσω ότι δεν έγινα αμπελουργός, όπως ήταν το όνειρό σου. Αλλά τον ελεύθερο χρόνο μου καλλιεργώ στο πιο όμορφο μέρος της Ελλάδας, της γης ολόκληρης αν θέλεις, στη Σαντορίνη, σε ένα μικρό στρέμμα, τα δικά μου αμπέλια!

Είμαι ένας αστυνομικός που καλλιεργεί αμπέλια. Αστείο, έτσι; Διάλεξα να γίνω αστυνομικός. Για έναν και μόνο λόγο. Για να ανακαλύπτω την αλήθεια. Η αλήθεια είναι το παν για μένα. Κι αυτό είναι το μοναδικό πράγμα στον κόσμο για το οποίο διαφωνώ με την αδελφή μου, την Ελίνα. Εκείνη πιστεύει πως το πολυτιμότερο πράγμα είναι η αγάπη.

«Αν δεν υπάρχει αλήθεια, μπορεί να υπάρξει αγάπη;» τη ρωτάω καμιά φορά.

«Ναι», μου απαντάει.

Αλλά δεν την πιστεύω. Γιατί δεν μπορεί να με πείσει, ό,τι κι αν μου λέει.

Η δουλειά μου ήταν και είναι να ανακαλύπτω την αλήθεια. Κι όταν το κάνεις επάγγελμα αυτό, δεν μπορεί παρά να γίνεις αστυνομικός.

«Όταν δεν υπάρχει αλήθεια, Ελίνα, τότε δεν υπάρχει κι αγάπη. Είμαι ανένδοτος σ' αυτό. Πώς είναι δυνατόν να υπάρξει αγάπη χωρίς αλήθεια;» της λέω συχνά, έτσι για να την πειράξω, να αρχίσουμε να διαφωνούμε, αν είναι ποτέ δυνατόν να διαφωνήσει κάποιος με την Ελίνα.

Εκείνη με κοιτάζει με τα αθώα γαλανά της μάτια, που έχουν το ίδιο παράξενο χρώμα με τα δικά μου, χαϊδεύει κάποιο από τα τρία μικρά της, τα ανίψια μου, που κλωθογουρίζουν συνέχεια στην ποδιά της, και μου απαντάει, όπως πάντα, απόλυτα σίγουρη γι' αυτά που λέει:

«Η φυσική μας μητέρα, Δημήτρη. Η Γεωργία. Η γυναίκα που μας γέννησε. Έκρυβε την αλήθεια για πολλά χρόνια. Δεν ήξερα πως ήταν η πραγματική μας μητέρα. Κι όμως ήταν δίπλα μου χρόνια ολόκληρα και μ' αγαπούσε. Μ' αγαπούσε αληθινά. Άρα; Γιατί να μην μπορεί να υπάρξει αγάπη χωρίς αλήθεια;»

Η μητέρα μας, η Γεωργία. Η γυναίκα που με γέννησε και για τους δικούς της προσωπικούς λόγους με πέταξε στη βρεφοδόχο του Δημοτικού Βρεφοκομείου Αθηνών. Η γυναίκα που κρατούσε τόσα και τόσα φοβερά, αμείλικτα μυστικά μια ολόκληρη ζωή. Όχι, όχι. Δεν πέταξε στη βρεφοδόχο και τη δίδυμη αδελφή μου. Αυτή την ακούμπησε στα ψυχρά χέρια του βιολογικού μας πατέρα, του Διονύση Λέκκα, του μεγαλοβιομήχανου. Είχε τεράστια πλούτη ο Διονύσης Λέκκας, αλλά την οικογενειακή του ζωή δύσκολα θα μπορούσες να την πεις ευτυχισμένη... Ήταν ερωμένη του πλούσιου η Γεωργία, η μητέρα μας. Και περίμενε να χωρίσει ο Διονύσης τη γυναίκα του για να την παντρευτεί. Όπως τόσες και τόσες ευαίσθητες γυναικείες ψυχές. Αλλά, όπως γίνε-

τα σχεδόν πάντα, ο παντρεμένος της το έσκασε. Κι εκείνη, για να τον εκδικηθεί, γέννησε τα παιδιά του, εμένα και την αδελφή μου, και μετά αποφάσισε εκείνη για τη δική μας μοίρα. Το ένα μωρό το ακούμπησε στα χέρια του βρεφοκομείου, το άλλο στα χέρια του μεγαλοβιομήχανου...

Ευτυχώς που η ζωή με έφερε απρόσμενα κοντά στην αδελφή μου, ώστε να έχω κι εγώ στον κόσμο ένα μικρό κομμάτι της πραγματικής μου οικογένειας.

Καμιά φορά στο αστυνομικό τμήμα διαβάζω αναφορές ή ακούω μάρτυρες κάποιου περιστατικού, ανακρίνω υπόπτους, αναζητώ κλέφτες, κακοποιούς, δολοφόνους και σκέφτομαι αν είναι δυνατόν η ζωή να παίζει τόσο παράξενα παιχνίδια.

Ναι. Τώρα πια ξέρω καλά πως η ζωή παίζει απίστευτα παιχνίδια, που ακόμα κι ο πιο ταλαντούχος συγγραφέας δεν μπορεί να συλλάβει. Και σίγουρα η ζωή έπαιξε ένα από τα πιο μυστηριώδη, τα πιο τραγικά παιχνίδια της και σε μένα. Μεγαλωμένος από τον Αλκιβιάδη και τη Φιλιώ, μοναχογιός, με πατέρα αμπελοουργό με δικό του οινοποιείο, πού να το πίστευα πως η ζωή που ζούσα ήταν... πώς να το πω; Ψεύτικη; Αλλοιωμένη; Καρτουνίστικη; Πού να 'ξερα τότε που έτρεχα στα καταπράσινα αμπελοχώραφά μας, που πήγαινα κι εγώ σχολείο όπως όλα τα παιδιά, που ζέσταινα τα όνειρά μου σε ένα ονειρεμένο δεντρόσπιτο, πού να το 'ξερα πως... δεν ήμουν βιολογικός γιος των γονιών μου;

Με είχαν υιοθετήσει.

Ε, και λοιπόν; Σιγά το σπουδαίο νέο. Ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος σ' αυτό τον κόσμο που έχει υιοθετηθεί. Και καλά που βρέθηκε μια οικογένεια, καλή κακή δεν έχει σημασία, που νοιάστηκε για μένα, που με μεγάλωσε μέσα στην ασφάλεια, που βρήκα ένα κομμάτι ψωμί να τρώω κάθε μέρα, μια κάποια περιουσία που έπρεπε κι εγώ μεγαλώνοντας να αβγατίσω...

Αν το ήξερα όμως, αν μου είχαν πει την αλήθεια από την πρώτη στιγμή που άρχισα να καταλαβαίνω τον κόσμο γύρω μου, ίσως... λέω ίσως, και να μη γινόμουν αστυνομικός.

Τελικά, το πεπρωμένο μας το γράφουμε εμείς στις σελίδες της ζωής μας ή το κατευθύνουν άλλοι; Τελικά, διαλέγουμε τα μονοπάτια που θα διαβούμε στη ζωή ανάλογα με τον τρόπο με τον οποίο μας μεγάλωσαν; Μπορούμε να αλλάξουμε, να διαλέξουμε άλλο μονοπάτι, να κάνουμε ό,τι θέλουμε, τέλος πάντων, ή πάντα θα τρέχουμε προς το μέλλον μας με πυξίδα τα παιδικά μας απωθημένα;

Ποιος ξέρει; Αλήθεια, ποιος μπορεί να απαντήσει με σιγουριά; Κι εδώ ακόμα οι γνώμες διχάζονται.

Αυτό που ξέρω εγώ, αυτό που πλήρωσα ακριβά συναισθηματικά, είναι πως έμαθα τελικά την αλήθεια μόνος μου. Κρυφάκουσα χωρίς να το επιδιώκω κι έμαθα πως ήμουν υιοθετημένος. Τρίτη λυκείου πήγαινα τότε κι ετοιμαζόμουν να δώσω εξετάσεις στο πανεπιστήμιο, να μπω στη Νομική... Άκουσα την αλήθεια της ζωής μου κατά λάθος...

Στο διάλογο!

Γιατί άραγε οι άνθρωποι, ακόμα και οι γονείς, αποφασίζουν να το παίξουν μικροί θεοί και να διαφεντεύουν αυτοί και μόνο αυτοί το μέλλον των παιδιών τους; Γιατί να μη με αγκαλιάσουν μια μέρα, όταν ήμουν μικρούλης, και να μου πουν όλη την αλήθεια; Πόσο θα καμάρωννα γι' αυτούς! Έχω μάλιστα γράψει μόνος μου, στην καρδιά μου, στο μυαλό μου, τα λόγια που θα ήθελα να μου πουν. Τα λέω και τα ξαναλέω μέσα μου:

Δημήτρη, θα μου έλεγαν, είσαι γιος μας. Αλλά γιος της καρδιάς μας. Θέλαμε πολύ ένα παιδί, δεν μπορούσαμε ή δε θέλαμε να κάνουμε κι αποφασίσαμε να στήσουμε ένα σπιτικό και να πάρουμε κοντά μας ένα μωρό από το βρεφοκομείο, ένα νεογέννητο που δεν είχε στον κόσμο μοίρα. Σ' αγαπάμε όμως πολύ. Είσαι αληθινός γιος μας, κι ας μη σε γεννήσαμε.

Αλλά όχι, όχι! Την αλήθεια την έμαθα μόνος μου. Κατά σύμπτωση. Κι ο κόσμος μου, η ζωή που ήξερα μέχρι τότε, χάθηκε από τα μάτια μου, εξαφανίστηκε. Πάτησα πάνω στην ανυπαρξία. Φοβερό συναίσθημα. Ένιωσα σαν να μην ήμουν εγώ. Με έπνι-

Ξε η αδικία, ήθελα να καταστρέψω τα πάντα, να αφανίσω ακόμα και τον εαυτό μου. Ήθελα να τιμωρήσω τους θετούς μου γονείς, να πιαστώ από κάτι, κι ας ήταν φρικτό. Ήθελα να τα βάλω με τον κόσμο όλο. Ακόμα και να κάνω μεγάλο κακό στον εαυτό μου. Ήμουν ένα μωρό που δεν το ήθελε κανείς και το πέταξε άσπλαχνα σε μια βρεφοδόχο; Ήμουν ένα αγόρι που είχε δημιουργήσει κομματάκι κομματάκι το εγώ του, ένα ψεύτικο εγώ, και ξαφνικά δεν ήμουν αυτός που ήξερα πως είμαι; Δεν ήμουν εγώ; Και τότε ποιος ήμουν; Ο Δημήτρης Νικολόπουλος; Όχι! Όλα γύρω μου ψέματα. Πόσο τα σιχαίνομαι ακόμα και τώρα τα ψέματα. Ήμουν ένα παιδί που δεν ανήκε σε κανέναν. Που το γέμισαν παραμύθια, που, αν δεν άκουγε τυχαία πως ήταν υιοθετημένος, μπορεί και να πέθαινε χωρίς να ανακαλύψει, να μάθει την αλήθεια.

Βρισκόμουν στο κενό...

Δεν έδωσα εξετάσεις για να μπω στη Νομική. Ποια Νομική και για ποιο λόγο; Εγώ καλά καλά δεν ήξερα πώς με έλεγαν, ποιος ήμουν, ποιοι ήταν οι αληθινοί μου γονείς, για σπουδές θα μιλούσα; Ένιωθα πως πνιγόμουν μέσα στην ίδια μου την ανάσα. Ένιωθα ένα τίποτα. Με είχαν κοροϊδέψει.

Κι όμως ξεκίνησα. Μπορώ να πω ότι ξεκίνησα από την αρχή. Ναι. Βρήκα το κουράγιο και ξεκίνησα να ανακαλύψω μόνος μου την αλήθεια. Κι όταν λέω μόνος, κυριολεκτώ. Μόνος, ολομόναχος πήρα την απόφαση να εγκαταλείψω την ασφάλεια. Βρέθηκα στην Αθήνα, σε μια πρωτεύουσα που ρουφάει ακόμα και την ανάσα των κατοίκων της, χωρίς χρήματα, χωρίς φίλους, χωρίς ασφάλεια, χωρίς κανένα πιστεύω...

Ένα μεγάλο ολοστρόγγυλο μηδενικό.

Έπιασα δουλειά, στάθηκα έστω και λίγο τυχερός, προσπάθησα να καταχωνιάσω στο πιο μακρινό κουτάκι του μυαλού μου πως με είχαν κοροϊδέψει. Ναι, έτσι σκέφτεται κάποιος όταν του έχουν κρύψει το πιο πολύτιμο κομμάτι της ζωής του. Κάποια στιγμή κατάλαβα πως αυτό είναι το πιο σημαντικό για μένα. Η αλήθεια. Κι έδωσα πανελλήνιες με σκοπό να γίνω αστυνομικός, να

ψάχνω, να ερευνώ, να είμαι πάντα κομμάτι μιας αλήθειας, αυτής που στέρησαν τόσο άσπλαχνα από τη ζωή μου.

Ναι. Διάλεξα να γίνω αστυνομικός. Ήταν το μόνο επάγγελμα που με έκανε να παίρνω βαθιές, ελεύθερες ανάσες. Μέχρι τώρα δεν το έχω μετανιώσει. Μου αρέσει να βοηθάω τους ανθρώπους. Δε μου αρέσει να συναναστρέφομαι κάθε μέρα αποβράσματα, όπως λένε, της κοινωνίας, αλλά... αλλά εγώ προσπαθώ να διαφέρω από τους συναδέλφους μου εκείνους που βλέπουν το επάγγελμά τους ψυχρά. Γιατί σε κάθε παράνομη πράξη ψάχνω να βρω την αιτία της γέννησής της. Και συνήθως φταίνε οι κακές συναναστροφές, αλλά και τα ποινεμένα παιδικά χρόνια, το πώς ήρθαν αυτοί οι άνθρωποι στον κόσμο, ποιος νοιάστηκε γι' αυτούς, ποιοι τους στέρησαν την ελπίδα να γίνουν σωστοί άνθρωποι...

Σωστοί άνθρωποι. Χαζό επίθετο το «σωστοί». Υπάρχουν σωστοί και μη σωστοί άνθρωποι; Όχι, βέβαια. Υπάρχουν όμως αυτοί που λειτουργούν σύμφωνα με τους ηθικούς κανόνες κι υπάρχουν και οι άλλοι που δεν το κάνουν. Έτσι. Για να εκδικηθούν τους πάντες. Και πρώτο και καλύτερο τον εαυτό τους. Ακόμα και το εύκολο κέρδος που επιδιώκουν τους γυρίζει μπούμερανγκ. Βαδίζουν προς την καταστροφή, παραβαίνοντας μύριους κανόνες, καταστρέφοντας ακόμα κι αθώους, και δεν υπάρχει κάποιος να τους δώσει το χέρι, να τους βοηθήσει να βιώσουν τα πραγματικά ιδανικά της ζωής.

Εγώ ήμουν τυχερός σ' αυτό. Γιατί, έστω και για λίγο, συνάντησα έναν άνθρωπο που με βοήθησε να βιώσω τι σημαίνει ευτυχία πραγματική...

Λίγα χρόνια πριν είχα έναν ευτυχισμένο δεσμό. Ένα δεσμό που δε θέλω να θυμάμαι πια, κι όμως τον θυμάμαι κάθε μέρα, κάθε λεπτό, παρόλο που πονάω, μια σουβλιά διαπερνά την καρδιά μου κάθε φορά που το σκέφτομαι, γιατί έχει γίνει πια ένα με κάθε κύτταρο του είναι μου.

Είχα ερωτευτεί μια κοπέλα. Ευτυχία την έλεγαν. Όνομα και πράγμα. Κι ήταν τόσο αληθινή, τόσο υπέροχη. Ήταν δασκάλα

η Ευτυχία μου, λάτρευε τους μικρούς της μαθητές, μου μιλούσε ώρες απελειώτες για το πόσο επηρεάζει η στάση των γονιών το παιδί. Γιατί το παιδί έχει ανάγκη να το μάθεις να αγαπάει, γιατί το παιδί μιμείται τα λόγια, τις πράξεις των ανθρώπων που το μεγαλώνουν, γιατί το παιδί το στιγματίζουν οι γονείς του.

Το ήξερα από πρώτο χέρι αυτό. Δεν το ήξερα; Αλλά ηρεμούσα όταν μου μιλούσε η «δασκάλα» της καρδιάς μου. Και για λίγο κοντά της άρχισα να ξεχνώ. Ρουφούσα τα λόγια της, την τρυφερότητά της, γεννιόταν ξανά ένας καινούργιος Δημήτρης δίπλα της. Γιατί τελικά, αν σε βοηθήσουν, αν ανακαλύψεις την αληθινή αγάπη, τότε όλες οι αμαρτίες των γονιών ξεχνιούνται, τότε μπορεί και να ξαναγεννηθείς.

Άρα;

Τελικά, μήπως είναι στο χέρι μας να διορθώσουμε σιγά σιγά όλα τα κακώς κείμενα; Άνθρωποι είναι και οι γονείς. Κι αυτούς κάποιοι άλλοι τους μεγάλωσαν. Κανένας άνθρωπος δεν είναι τέλειος. Όμως εγώ βρισκόμουν κοντά στην Ευτυχία την ίδια, όταν ένιωθα έτσι, όταν σκεφτόμουν έτσι, όταν ένιωθα έτοιμος να συγχωρήσω τους πάντες. Και πόσες άραγε Ευτυχίες υπάρχουν στη ζωή; Μπορεί και να είναι μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού. Ίσως και να είναι λιγότερες...

Η Ευτυχία μου ήταν μια γυναίκα που νόμιζες πως δεν ανήκε στους ανθρώπους. Νεραϊδοπλασμένη ήταν. Ένιωθα ο πιο τυχερός άντρας του κόσμου. Τι κι αν είχα πονέσει; Τι κι αν ήμουν υιοθετημένος; Εγώ είχα ανακαλύψει την πραγματική αγάπη, όλα τα άλλα δε μετρούσαν! Αυτή η γυναίκα ήταν που με έμαθε να κοιτάζω ακόμα και τους εγκληματίες με ανθρώπινο μάτι. Να προσπαθώ να διαβάσω την ψυχή τους, να μετρήσουν μέσα μου τα απωθημένα τους. Γιατί, όταν ζεις δίπλα, κολλητά στην αγάπη, χαρίζεις απλόχερα αγάπη σε όλους.

Αλλά... κάθε θαύμα κρατάει μονάχα τρεις ημέρες. Έτσι δε λέει ο λαός; Την έχασα την Ευτυχία μέσα από τα ίδια μου τα χέρια. Μια μέρα. Μια κατάμαυρη μέρα. Έτσι, στα ξαφνικά. Λίγο

καιρό πριν επισημοποιήσουμε το δεσμό μας. Πριν γίνει γυναίκα μου για πάντα!

Αχ, αυτό το για πάντα, που κρατάει πάντα τόσο λίγο.

Αχ, αυτό το γιατί που τυραννάει, για πάντα θαρρείς, την ίδια την ψυχή.

Γιατί η ευτυχία μου, που θα κρατούσε για πάντα, η Ευτυχία μου έγινε ένα με την άμορφη μάζα του αυτοκινήτου της. Μετωπική σύγκρουση. Ένα κλάσμα του δευτερολέπτου... κι αυτό ήταν. Σταμάτησε να αναπνέει. Το αυτοκίνητό της πήρε φωτιά και... ούτε στην κηδεία της δεν κατάφερα να αντικρίσω για τελευταία φορά το αγγελικό της πρόσωπο. Δεν άνοιξαν το καπάκι του φέρετρού της, γιατί δεν είχε μείνει πια τίποτα από την Ευτυχία μου, από την ευτυχία σε αυτό τον κόσμο. Δεν μπόρεσα να της στείλω την αγάπη μου, έστω και με μια τελευταία ματιά, έστω κι έτσι...

Με ατίθασο μωρό έμοιαζε το κορίτσι μου. Λεπτεπίλεπτη, με κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά, μεγάλα, λαμπερά μάτια στο ίδιο χρώμα, μάτια που νόμιζες πως ήταν γεμάτα απορία και θαυμασμό για τα θαύματα της ζωής. Χαιρόταν με το καθετί. Χαμογελούσε με το καθετί. Από το πιο απλό λουλούδι μέχρι το πιο ταπεινό, ασήμαντο πράγμα που αντίκριζε μπροστά της. Δεν γκρίνιαζε ποτέ. Δε μελαγχολούσε ποτέ.

«Και μόνο που ξυπνάμε κάθε μέρα και βλέπουμε τον ουρανό», μου έλεγε συχνά, «πρέπει να είμαστε ευτυχισμένοι».

Δεν την ένοιαζε τίποτα άλλο, δεν ήθελε τίποτα άλλο. Μονάχα να αγγίζει, να μιλάει, να γελάει, να ρουφάει κάθε λεπτό της καθημερινότητας, να χαϊδεύει με το βλέμμα της τα πάντα γύρω της, να ζει.

Απλά να ζει...

Ήταν η προσωποποίηση της αγάπης και της χαράς. Α, ναι, βέβαια. Αυτά τα άδοξα πλάσματα τα θέλει ο Θεός κοντά του. Κι όσο πιο γρήγορα γίνεται. Έτσι δεν είναι;

Μετά τον αναπάντεχο χαμό της, ήμουν πια σίγουρος. Κάποιος με είχε βάλει στόχο. Κάποιος ήθελε να με ρίξει πιο βαθιά στην

απελπισία μου. Πιάστηκα από το επάγγελμά μου, ξαναγύρισα στην αναζήτηση της αλήθειας. Κοίταξα και το δικό μου συμφέρον το συναισθηματικό. Προσπάθησα να βρω κάποιο σκοπό, για να μην τρελαθώ, για να μπορέσω να ξεχάσω. Έβανα ό,τι ήταν δυνατό για να ανακαλύψω τους πραγματικούς μου γονείς, προσέφυγα στην Αρχή Προσωπικών Δεδομένων. Δικαιώθηκα. Αλλά δεν τα κατάφερα. Δε βρέθηκε κανένα στοιχείο. Η αλήθεια ήταν και πάλι καλά κρυμμένη.

Κι ύστερα όλα άλλαξαν.

Έτσι στα ξαφνικά.

Μια μέρα πήρε στα χέρια του τη ζωή μου ο μεγαλύτερος συγγραφέας όλων των αιώνων. Η ίδια η ζωή. Που με λυπήθηκε; Που θέλησε να γελάσει με την κατάντια μου; Δεν μπορώ να απαντήσω. Δεν ξέρω. Αυτό που ξέρω, αυτό που βίωσα, ήταν πως θέλησε να μου αποκαλύψει με τον πιο τραγικό τρόπο την αλήθεια που αναζητούσα από τα δεκαοκτώ μου χρόνια. Λίγοι μήνες πέρασαν. Αλλά μου φαίνεται σαν να πέρασαν τουλάχιστον δέκα χρόνια. Γιατί όλα έγιναν τόσο αναπάντεχα, τόσο... φοικτά.

Ένας θάνατος. Μια αναφορά στο αστυνομικό τμήμα που εργαζόμουν τότε κι ο διοικητής μου με έστειλε να ερευνήσω την υπόθεση...

«Χτες το βράδυ βρέθηκε νεκρός στο σπίτι του στο Κεφαλάρι ο Διονύσιος Λέκκας. Θα ήθελα να αναλάβεις προσωπικά την υπόθεση αυτή, Νικολόπουλε», μου είπε. «Έτσι κι αλλιώς, έχεις πάρει ειδικευση στη δίωξη των εγκλημάτων. Ο νεκρός ήταν μεγάλο όνομα. Ήταν ένας από τους πιο ονομαστούς βιομήχανους. Ολόκληρη η γαλακτοβιομηχανία Λέκκα δική του ήταν», συνέχισε και μετά κοίταξε τα χαρτιά πάνω στο γραφείο του.

Για λίγο δε μίλησε. Δεν είπε τίποτα. Φαινόταν προβληματισμένος.

«Κάτι δεν πάει καλά μ' αυτή την υπόθεση», είπε μετά. «Με ειδοποίησαν, πέρασα κι εγώ από το σπίτι χτες το βράδυ. Κάτι... κάτι ύποπτο μου μυρίζεται. Διάβασε το πόρισμα του γιατρού και

πήγαινε αμέσως στο σπίτι στο Κεφαλάρι, να πάρεις καταθέσεις».

«Μάλιστα, κύριε», του απάντησα.

«Και... Νικολόπουλε;» συνέχισε ο διοικητής μου λίγο πριν βγω από το γραφείο του. «Αν τελικά αυτό τον άνθρωπο τον δολοφόνησαν, θέλω το όνομα του δολοφόνου πάνω στο γραφείο μου. Και γρήγορα μάλιστα!»

Μια μέρα όπως όλες οι άλλες ήταν κι εκείνη για μένα. Έπρεπε να ανακαλύψω τα αίτια ενός θανάτου που ο διοικητής μου υποψιαζόταν πως δεν ήταν τυχαίος...

Έτσι τυχαία, για έναν τυχαίο θάνατο, μπήκα κι εγώ στο αρχοντικό του εκλιπόντα. Κι όταν πέρασα την πόρτα του σπιτιού, με το συνηθισμένο μου επαγγελματικό ύφος, έτοιμος να βουτήξω στα βαθιά νερά και να ανακαλύψω την αιτία του θανάτου ενός αγνώστου, ήρθα αντιμέτωπος με την αλήθεια που έφαχνα σαν μανιακός ολόκληρη τη ζωή μου.

Αντίκρισα μια κοπέλα με μάτια ασπρογάλανα, ολόιδια με τα δικά μου. Ήταν η Ελίνα, η δίδυμη αδελφή μου.

Αντίκρισα μια γυναίκα, την οικονόμο του σπιτιού, που είχε κι εκείνη ασπρογάλανα μάτια. Ήταν η Γεωργία, η φυσική μου μητέρα.

Αν ήταν ποτέ δυνατόν! Είχα έρθει, με είχαν στείλει τυχαία, να διερευνήσω τις συνθήκες του θανάτου του φυσικού μου πατέρα!

Ο πεθαμένος, ο Διονύσης Λέκκας, ήταν ο πατέρας μου!

Κι εγώ, ο Δημήτρης Νικολόπουλος, ήμουν ο γιος που λαχταρούσε μια ζωή...

Καταιγισμός αποκαλύψεων, αλήθειες τραγικές, συνδεδεμένες ανεξήγητα μεταξύ τους, κι εγώ στη μέση να προσπαθώ να βγάλω μια άκρη, να ξεμπερδέψω τον πιο αλλοπρόσαλλο μίτο, αυτόν που οδηγούσε στις συνθήκες της γέννησής μου.

Δύο κόρες είχε ο «πατέρας μου». Την Αλεξάνδρα και τη Μαρίνα. Και τις δύο από τη γυναίκα που παντρεύτηκε με παπά και με κουμπάρο.

Κι άλλα δύο παιδιά είχε ο «πατέρας μου». Την Ελίνα κι εμέ-

να. Δύο παιδιά δίδυμα, δύο μπάσταρδα παιδιά, γεννημένα εκτός γάμου. Που τα χώρισαν μόλις γεννήθηκαν. Που τα πέταξαν...

Η Ελίνα –τότε δεν την ήξερα– έπεσε στην αγκαλιά μου αμέσως μόλις μπήκα στο σπίτι. Για μια στιγμή ένιωσα να αποστασιοποιούμαι απ’ όλους κι απ’ όλα. Ποια ήταν αυτή η κοπέλα που... που είχε ολόιδια μάτια με τα δικά μου; Που με φώναξε «άλλο της μισό»; Αργότερα, πολύ αργότερα, όταν τη γνώρισα καλά, κατάλαβα πως η Ελίνα ήταν ένα με τα συναισθήματά της, δεν κρατούσε τυπικότητες, άγγελος ήταν και είναι, σταλμένος από τον Θεό, να μοιράζει απλόχερα αγάπη. Με το που με είδε, κατάλαβε αμέσως πως ήμουν το άλλο της μισό! Αν ήταν δυνατόν, Θεέ μου...

Κι όμως, το κατάλαβε. Τα μάτια μου ήταν η σφραγίδα της ύπαρξής μου τελικά. Παράξενα μάτια, εξωγήινα, μάτια που όμοιά τους δεν είχα αντικρίσει ποτέ ξανά στη ζωή μου και εκείνη τη στιγμή τα έβλεπα μπροστά μου σε δυο γυναίκες. Ίσως για κάποιο λόγο να τα είχαμε κληρονομήσει κι εγώ και η αδελφή μου. Τι ίσως; Σίγουρα! Και η φυσική μας μητέρα, η Γεωργία, μας κοίταζε και τους δύο κι είχε γίνει άσπρη σαν φάντασμα.

Νόμιζα πως ζούσα και δε ζούσα, νόμιζα πως βρισκόμουν σ’ αλήθεια στη ζώνη του λυκόφωτος. Κι όλα έγιναν τόσο γρήγορα, κλάσματα του δευτερολέπτου θαρρείς. Η Γεωργία ομολόγησε πως εκείνη σκότωσε τον άνθρωπο που αγαπούσε. Ναι. Γι’ αυτόν το λόγο ακριβώς. Γιατί τον αγαπούσε και δεν μπορούσε να τον βλέπει να υποφέρει από πόνους φρικτούς και... ακόμα και τώρα που το σκέφτομαι δεν μπορώ να το συνειδητοποιήσω. Είχα μόλις αντικρίσει τη φυσική μου μητέρα κι έπρεπε, όφειλα να τη συλλάβω για το φόνο του φυσικού μου πατέρα.

Κύριε διοικητά, θα έλεγα, σας έφερα το δολοφόνο, όπως με διατάξατε. Ορίστε, κύριε. Η δολοφόνος είναι η φυσική μου μητέρα. Και δολοφόνησε τον φυσικό μου πατέρα!

Ήταν ποτέ δυνατόν;

Ήταν ποτέ δυνατόν να μην πιστεύω πως κάποιος αόρατος συγγραφέας με απεριόριστη δύναμη μου έπαιζε τέτοια θεότρε-

λα παιχνίδια; Πως ήμουν απλά ένα άβουλο πιόνι στα χέρια κάποιου αδίσταχτου τρελού;

Κι ύστερα μέσα στο περιπολικό μπήκαμε εγώ και η «οικογένειά μου». Για να πάμε στο τμήμα και να παραδώσω την εγκληματία «μητέρα μου».

Ποιος; Εγώ.

Ο αστυνομικός.

Ο γιος της...

Δεν ένιωθα. Δεν αισθανόμουν. Δε σκεφτόμουν. Ίσα που έπαιρνα αναπνοή. Παρακολουθούσα απλά αυτά που διαδραματίζονταν γύρω μου. Ήταν λες και καθόμουν σε μια καρέκλα κι έβλεπα κάποια ταινία. Ένα θρίλερ. Από αυτά που σου κόβουν την ανάσα. Μόνο που, για κακή μου τύχη, ένας από τους πρωταγωνιστές της ταινίας ήμουν κι εγώ.

Κι ύστερα μέσα στο περιπολικό, την ώρα που πηγαίναμε στο τμήμα, η αδελφή μου, η μητέρα μου κι εγώ... παίχτηκε και η τελευταία πράξη του δράματος.

Κι αυτό το δράμα δεν έμοιαζε απλά με αρχαία τραγωδία.

Είχε προχωρήσει ακόμα πιο πέρα...

Εκεί μέσα, δίπλα στη δίδυμη αδελφή μου και δίπλα σε μια δολοφόνο, σε μια γυναίκα που αναζητούσα μια ζωή, κολλητός με μια αλήθεια που με καλωσόριζε στην αγκαλιά της κι εγώ την απωθούσα συγκλονισμένος, με την ανάσα μου να βγαίνει με δυσκολία από το στήθος μου, η «μητέρα μου», η Γεωργία, άφησε την τελευταία της πνοή...

Δε θα ξεχάσω ποτέ τα μάτια της. Λίγα λεπτά πριν πεθάνει με κοιτούσαν λες και με νανούριζαν και μου πρόσφεραν γάλα από τα στήθη της και με διάβαζαν για το σχολείο και μου μαγεύεσαν τα αγαπημένα μου φαγητά και με κρατούσαν σφιχτά στην αγκαλιά της και μου μιλούσαν για τις αλήθειες της ζωής. Κι όλα αυτά... ναι, όλα αυτά για μερικά λεπτά, που φάνηκαν αιώνες κι ας μην ήταν. Όλα αυτά για μερικά λεπτά που είχε πραγματικά παγώσει ο χρόνος.

Έμοιαζε σαν να χάρισε η μοίρα λίγα λεπτά σε αυτή τη μάνα

για να με «μεγαλώσει», να μου χαρίσει σε ελάχιστο, μηδαμινό χρόνο όσα δεν κατάφερε να μου προσφέρει ολόκληρη τη ζωή μου.

Κι ύστερα τα ασπρογάλανα μάτια μιας μάνας αδυσώπητης, που όμως δεν μπορούσα να μισήσω, άρχισαν να με κοιτάζουν με έναν τρόπο που λες και μου ζητούσαν συγγνώμη. Δεν περιμέναν από μένα αυτά τα μάτια να τους απαντήσω. Μόνο με έλουσαν με ένα λαμπερό, εξωπραγματικό φως αγάπης κι ύστερα έκλεισαν, έγιναν ένα με το άπειρο, χάθηκαν...

Απίστευτο. Ακατανόητο. Ασύλληπτο.

Κι όμως πραγματικό.

Δεν μπορούσε να συλλάβει το μυαλό μου τόσες αλήθειες μαζεμένες. Απ' ό,τι έμαθα αργότερα, ο Διονύσης Λέκκας ήθελε πάντα ένα γιο. Που απέκτησε και δε γνώρισε ποτέ. Όνειρο της ζωής του ολόκληρης ήταν να γεννήσει ένα γιο. Και το όνειρό του έγινε πραγματικότητα. Μόνο που το έμαθε πολύ αργά. Μόνο που όταν το έμαθε ό,τι και να έκανε δεν μπορούσε να φέρει κοντά του το γιο του. Και μπορούσε να κάνει πολλά με τα χρήματα που διέθετε. Αλλά τελικά δεν τα κατάφερε. Γιατί κάποιοι είχαν υιοθετήσει το γιο του. Και τον μεγάλωναν σαν δικό τους παιδί κάπου στη Βραυρώνα, ανάμεσα στα αμπέλια τους. Και δεν του είπαν ποτέ την αλήθεια πως ήταν υιοθετημένος. Και δεν του είπαν ποτέ ποιος ήταν ο αληθινός του πατέρας, γιατί δεν το ήξεραν ούτε οι ίδιοι.

Δεν κατάφερε να αντικρίσω ζωντανό τον «πατέρα μου». Λίγες ώρες μετά το θάνατό του έφτασα στο σπίτι του. Κι όμως ήταν ο θάνατός του η αιτία που με έφερε μπροστά στις αλήθειες της ζωής μου.

Ήμουν και πάλι μπερδεμένος, χαμένος, παρόλο που τόσα χρόνια πίστευα πως η αλήθεια θα με λύτρωνε.

Τελικά, η αλήθεια με μπέρδεψε. Προσπαθούσα να καταλάβω, προσπαθούσα να εξηγήσω, προσπαθούσα να ισορροπήσω και πάλι...

Αποφάσισα να τα αφήσω για άλλη μια φορά όλα πίσω μου,

να πάω να ζήσω κοντά στην πραγματική μου αδελφή, αυτήν που μόλις είχα γνωρίσει, την Ελίνα, στο νησί που έμενε, στη Σαντορίνη. Και η Ελίνα με έπιασε από το χέρι και παρέα με τα μικρά της με γαλούχησε κι εμένα. Δεν είναι αστείο; Ίδια ηλικία έχω με την αδελφή μου, μέσα από την ίδια κοιλιά βγήκαμε, κι όμως τη νιώθω πιότερο μάνα παρά αδελφή. Μοιάζει με μάνα γη. Από αυτήν άντλησα όλη τη δύναμη που χρειαζόμουν για να σταθώ και πάλι στα πόδια μου, από αυτήν άντλησα όλες τις πληροφορίες που ήθελα για να βάλω σε μια τάξη τόσα και τόσα ανεξήγητα, για να εξηγήσω και να δικαιολογήσω τη συμπεριφορά της φυσικής μου μητέρας, της Γεωργίας. Κι η Ελίνα μού χάρισε τη δύναμη που είχα ανάγκη για να συγχωρήσω...

Κι αν βρίσκομαι τώρα εδώ, μέσα σ' αυτή την κουζίνα, και μετρώ σκέψεις, συναισθήματα, απώλειες, στιγμές συγκλονιστικές, είναι γιατί με στήριξε εκείνη...

Κι αν βρίσκομαι τώρα εδώ και δεν μπορεί να με πάρει ο ύπνος ήρεμα, είναι γιατί ακόμα προσπαθώ να ταξινομήσω μέσα μου κομματάκι κομματάκι όσα τραγικά βίωσα. Τη «μητέρα», τον «πατέρα», μια οικογένεια που βρήκα κι έχασα αμέσως, ακόμα και μια Ευτυχία που γνώρισα και έθαψα...

Όχι, δεν το βάζω κάτω. Συνεχίζω να μαθαίνω κάθε μέρα όλο και πιο πολλά πράγματα για τον εαυτό μου, συνεχίζω να προσπαθώ να τον αγαπήσω περισσότερο. Γιατί έμαθα από την αδελφή μου πως ό,τι δε μας σκοτώνει μας κάνει πιο δυνατούς...

Αναστέναξα και σηκώθηκα από την καρέκλα. Άλλη μια νύχτα βούτηξα στο παρελθόν. Είμαι σίγουρος πως κάποια στιγμή, κάποιο βράδυ, θα κοιμηθώ κι εγώ ήρεμος σαν παιδί. Σαν κι αυτή τη γυναίκα που με περιμένει στο κρεβάτι μου κι είναι πάντα έτοιμη, πάντα πρόθυμη να με κλείσει στην αγκαλιά της...

Στο βάζο με τα ψεύτικα τριαντάφυλλα υπάρχει ένα κουτάκι.
Μέσα στο κουτάκι έχω φυλάξει μια καρδιά από κοράλλι.
Τη φορούσε η γυναικά μου. Θέλω να την πάρεις εσύ.
Θέλω να τη φοράς εσύ... για να με θυμάσαι...

Ο Δημήτρης είναι αστυνομικός και ζει στη Σαντορίνη,
προσπαθώντας να ξεχάσει τη χαμένη του αγάπη
και να φτιάξει και πάλι τη ζωή του.

Η Αλεξία είναι ιδιόρρυθμη, παραβατική,
απροσάρμοστη, απειθαρχη. Μέχρι που η ζωή
την αναγκάζει να κοιτάξει κατάματα την αλήθεια.

Η Μελίνα, που μεγάλωσε χωρίς μητέρα, είναι τρυφερή
κι αθώα, και ονειρεύεται την αληθινή αγάπη.

Ο Οδυσσέας, πλασμένος με τη στόφα του ήρωα,
παλεύει για τα ιδανικά του, ψάχνοντας
απεγνωσμένα την Ιθάκη του...

*Τέσσερις ήρωες που μπλέκονται ανάμεσα
σε ιστούς αράχνης, καμωμένους από ψέματα,
και παλεύουν για να ξεφύγουν, αναζητώντας
το κόκκινο κοράλλι της καρδιάς τους.
Ριζώνει, άραγε, η αγάπη χωρίς την αλήθεια;*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-453-903-1

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 09 103

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ